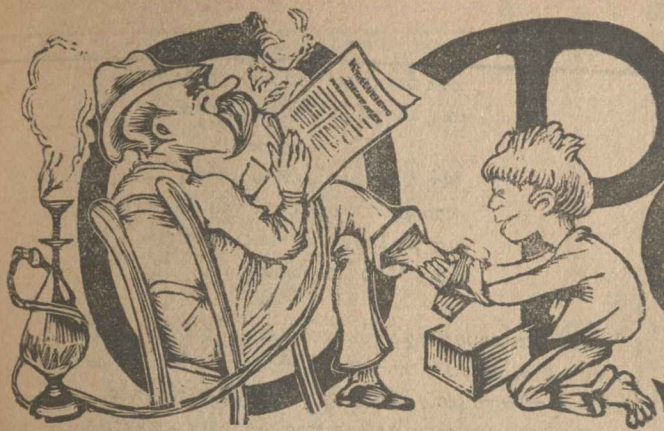

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών καὶ δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
ἐστὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνῆκόςτα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

ῥάμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὰ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνος.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Τετάρτη τοῦ Φλεβάρη καὶ εἰκοστή,
καὶ ἐγαίνουν μασκαράδες θαυμαστοί.

**Μπάλ κοστουμὲ τοῦ Φασουλῆ,
πλουσιωτάτου κουρελῆ.**

Φ.—Ἄν καὶ ἡ πολὺπλαγκτος πατρὶς εὐρίσκετ' ἐν κινδύνῳ,
πλὴν σεῖς ἔλατε πρὸς ἐμέ,
καὶ ἐφέτος μπάλο κοστουμὲ
σὺν καὶ ἄλλοτε σὺς δίνω.

Ναὶ μὲν κυττάζω θλιθερὸς
τὰ κάτισχνα Ταμεῖα,
ναὶ μὲν μαστίζει σοβαρῶς
τὸ κράτος βουλιμία.

Ναὶ μὲν ἀμέτρητα δεινὰ
ἐπαπειλοῦν παντοτεινὰ
τὴν γῆν αὐτὴν τοῦ κλέους
σὺν σπάθῃ Δαμοκλέους.

Ναὶ μὲν μαχόμεθα δεινῶς
περὶ τὸν ἐπιούσιον,
καὶ πείνα σήμερ' ἀπηνῶς
ἐστὸν τόπον δρᾷ τὸν πλούσιον.

Ναὶ μὲν καὶ πρόσφυγες πτωχοὶ
μᾶς ἤλθαν ἐδῶ πέρα,
καὶ νέος ταμπουρᾶς ἤχει
περὶ κενὴν γαστέρα.

Ναὶ μὲν ὁ φόρος κυβερνᾷ,
καὶ πρέπει ἐστὴν Ἑλλάδα
τὸ Καρναβάλι νὰ περνᾷ
μόνο μὲ φασουλάδα.

Ναὶ μὲν τὸ γένος ἀθυμεῖ
καὶ ἐν οὐ παικτοῖς δὲν παίζει,
καὶ στρώνεται χωρὶς ψωμί
Ἀπόκρηας τραπέζι.

Ὅμως δὲν πρέπει καὶ γι' αὐτὰ νὰ μὴ μασκαρευθοῦμε
καὶ μὲ μουντζούραις τηγανιοῦ νὰ μὴ μουντζουρωθοῦμε.

Στ' ἀνάθεμα κακὴ καρδιά,
πρέπει καὶ ἐφέτος, βρε παιδιὰ,
λίγα καὶ νὰ ἀποκρέψωμε,

Ἐνῆκόςτα καὶ ὀγδόντα
καὶ ὅλο κτύπα καὶ βρόντα.

Πρέπει καὶ σήμερα μ' αὐτὰ
τὰ κλασικά μας χάλια
νὰ ποῦμε λίγα χωρατὰ
γιατ' εἶναι Καρναβάλια.

Ἀκούσετε τὸν Φασουλῆ,
ποῦχει μὴ ἀλὸ καὶ γινῶσι...
καὶ τάχα τί μᾶς ὠφελεῖ
μελαγχολία τόση;

Καὶ σάκκον ἂν φορέσωμε
καὶ λυπημένοι μείνωμε,
μὴ τάχα θὰ μ' ἐμυρῶμε
καλλίτεροι νὰ γίνωμε;

Κι' ἂν πάλι πικροκλάψωμε τὰ τόσα βάσανά μας,
καὶ ἂν γὰρ τὸ γένος κατηφεῖς βαροῦμε ταμπουράδες
καὶ οὔτε μούτσουνα βάλωμε στὰ δόλγια μούτσουνά μας,
θαρρεῖτε πῶς δὲν θάμαστε γιὰ τοῦτο μασκαράδες;

Περικλέτο μου μεγάλε,
μὴ μούτσουνα ξαναβάλε,
καὶ παραίτα τὴν γελοία
καὶ σαχλὴ μελαγχολία.

Τὴν κακὴ ψυχρή σου φλάσκα,
Περικλέτο μπεχλιθάνη,
ἂν νομίζης πῶς ἡ μάσκα
τὸ μασκαράληκι κάνει.

Ἔτσι καὶ ἔτσι μασκαράδες εἴμαστε καὶ δίχως τούτην,
καὶ ἂς τὴν βάλωμε, τσιφούτην,
μ' εὐθυμίαις καὶ χαραῖς
νὰ γενοῦμε ὁρὸ φοραῖς.

Ἐέρει κάθε πατριώτης
καὶ εἰς Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν
πῶς δὲν πρέπει σοβαρότης
ἐστὴν εὐτράπελόν μας φύσιν.

Ὅλοι ξέρουν τὸν Ρωμῆον ὡς ἐκ φύσεως ἀστείον,
Φασουλῆν ἢ Πιερότον,
καὶ εἰς αὐτὸν δωροῦν τὸ πρῶτον
τῶν σκωμμάτων ἀριστεῖον.

Μὰ κι'ὁ μέγας Οὐφελάνδος, τῶν γελῶτων θιασώτης,
λέγει τῆς εὐτραπέλειας ἢ φιλόγεως θεότης
ὅτι κυβερνᾷ σοφῶς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος
μ' ἓνα σκῆπτρον ἐλαφρὸν κι' ἰσχυρότατον συγχρόνως.

Εἰς τὴν γῆν αὐτὴν τῶν μύμων
πνεῦμα σαρκασμοῦ πλανᾶται,
καὶ καθέννας φιλοσκώμμων
καὶ χωρατατζίης γεννᾶται.

Αὐτὰ κι' ἄλλα θυμηθῆτε
καὶ κανεῖς ἄς μὴν πονῇ,
κι' ὅλοι σας μασκαρευθῆτε
γιά τὸν μπάλον τουτονί.

Κι' ἐμέ, φίλοι συμπολίται, μ' ἔτρωγε μελαγχολία
κι' ἔβλεπα πεσμένα' μπρός μου τόσῃς δόξῃς μεγαλεῖα,
κι' ἐγὼ σκόπευα νὰ μείνω μελαγχολικὸς ἐφέτω
καὶ νὰ μὴν ἀνοίξω διόλου τοῦ σπητιοῦ μου τὸ παρκέτο.

Κι' εἰς ἐμένα τῶν πολλῶν
ὁ βαρὺς ἀντήχει θρήνος,
πλὴν ἐμφανισθεῖς γελῶν
ὁ Καρνάβαλος ἐκεῖνος.

Μοῦ φωνάζει: παρευθὺς
σῆκω νὰ μασκαρευθῆς.
Βάλε παύλα καὶ τελεία
'στὴν σαχλομελαγχολία.

Τίποτα μ' αὐτὴν δὲν βγαίνει,
τίποτα μ' αὐτὴν δὲν κάνεις,
ὅ,τι γέγραπται θὰ γένη
κι' ἄδικα μὴ χολοσκάνης.

Τρέξε μὲ τὸν Περικλέτο
νὰ γραλίσῃς τὸ παρκέτο,
σῆκω, βλάκα μὲ πατέντα.

Καὶ σκιρτῶν καὶ πλήρης θάρρους
θάμβωσε χρυσοκανθάρους
μὲ τὰ τόσα φουρνιμένα.

Ἐσὺ σὰν σῶφρων Φασουλῆς
δὲν πρέπει νὰ μελαγχολῇς
μὲ τοὺς κοινοὺς τοὺς ἄλλους
τοὺς ἀεροκεφάλους.

Μυκτῆριζε τοὺς σοβαροὺς
καὶ κάνε μασκαροχοροὺς,
κι' εἰς τοὺτους κάλεσε ταχὺς
τοὺς πρώτους συμπολίτας,
τοὺς πρόσφυγας τοὺς δυστυχεῖς
καὶ τοὺς Ἀγχικαίτας.

Ἀλλὰ προτκάλεσε κι' αὐτοὺς,
ποῦ μ' ὄνειρα σιτίζονται,
κι' ὅσους μ' ἐλώδεις πυρετοὺς
ἀνηλεῶς μαστίζονται.

Σῆκω, κεφάλι νερούλδ,
καὶ κάλεσε παρκακλῶ
κι' ὅλους τοὺς ἀνιάτους
ἀθεραπύτου κράτους.

Καὶ δίνε κατακεφαλιὰς
καὶ κτύπα' ψηλοκάπελα,

καὶ θώπευε τρανῶν κοιλιὰς
καὶ λόγια λέγ' εὐτραπέλα.

Μὴ θλίβεσαι, μὴ φρικῆς
πρὸ Κρούμων καὶ πρὸ Βλάχων,
μὰ κάλεσε καὶ τὰς σκιάς
τῶν Μαρθωνομάχων.

Ὅθεν ὑπήκουσα κι' ἐγὼ 'στὴν συμβουλήν με ζῆλο
καὶ κάνω μπάλω κοστούμ'ε πρὸς τέρψιν τόσων φίλων
εἰς τὸ πλατὺ μου μέγαρον τὸ μεγαλοπρεπές,
ποῦ τὸ στολίζει κίτρινος πρὸ χρόνων καναπές,
ἂν δὲ νὰ βάλετε κοστούμ'ε λουσάτα δὲν 'μπορεῖτε
τουλάχιστον ἀνάποδα τὰ ρούχα σας φορέσετε.

(Εἶπεν αὐτὰ, καὶ φαίνεται μὲ πρόσωπα ποικίλα
ὁ Κόντες ὅλος χάρις
ὡς εἶδος γκαμηλιάρης,
κι' ἔρχεται κι' ὁ Σιμόπουλος καὶ κάνει τὴν γκαμηλιά).

Θεοτ.— Πῆδ' ἀπ' ἐδῶ, πῆδ' ἀπ' ἐκεῖ,
πῆδα, κυρὰ λογιστικὴ,
καὶ βρίσκε περισεύματα
κι' οἱ φίλοι θέλουν γεύματα.

Πῆδα, Σιμόπουλε, μ' αὐτοὺς
καὶ ξέχνα τὸ σεκλέτι,
πῆδα, καὶ θέλουνε στρατούς,
μὰ θέλουν καὶ ρουσφέτι.

Μ' ἐκεῖνα τὰ λογιστικὰ
πολλοὶ σηκόνουν μύταις,
πῆδα, καὶ μπλέξαμε κακὰ
μὲ τοὺς τριτοκομίταις.

Πῆδα, καὶ μπόρα, τζόγια μου, σὲ βρῆκε ξαφνικὴ
ποῦχες μολὸ σὰν Ὀδυσσεὺς ἀρχαῖος τῆς Ἰθάκης
πῆδα, καὶ σοῦ ριχτήκανε μὲ τὴν λογιστικὴ
ὁ Ρέπουλης, ὁ Γούναρης, ὁ Πρωτοπαππαδάκης.

Ἀνδρίζου' στὰ γεράματα
καὶ τὴν οὐρά σου κούνα,
καὶ λὲν πῶς ἔχουν ράμματα
γιά τὴν δικὴ σου γούνα.

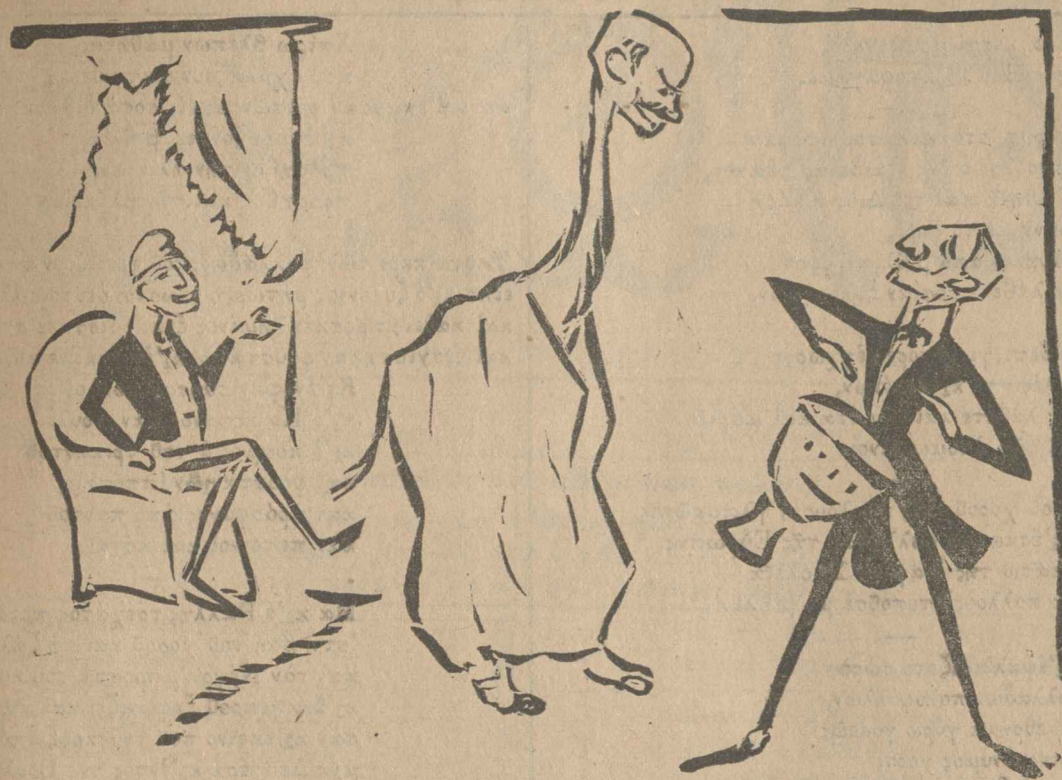
Κυρὰ νταρντάνα χόρευε
καὶ νούμερα συσώρευε,
κι' ἄκου γιά δασμολόγια τῶν φίλων τῆς παλάτης
κι' ἄστους νὰ βγάλουν μαύρικι.

Πῆδησε νὰ χορέψωμε
μὲ κάθε μας βωδάκι,
τὸ λάθος ἄς γυρέψωμε
τοῦ Πρωτοπαππαδάκη.

Ἄλλο καὶ τοῦτο ξαφνικὸ
καὶ κάζο μασκαρένιο...
αὐτοὶ τὸ λὲν σημαντικὸ
κι' ἐκεῖνο: τιποτένιο.

Δὲν ἄκουγες μὲς 'στὴ Βουλὴ
παρὰ γι' αὐτὸ τὸ λάθος,
καὶ ποῖος ὀλίγοι, ποῖος πολὺ
σοῦ ρίχτηκε μὲ πάθος.

Γιά ψύλλου πῆδημα ζητοῦν
νὰ βγάλουν ὅλοι: τάχτι τῶν,

καὶ λυσσασμένοι δὲν κρατοῦν
τὸν γλωσσοκαταρράκτη τῶν.

Πῆδα καὶ βολτατζάρουνε
'στὴ στρουγγα ξένοι σκύλοι,
πῆδα καὶ στραπατσάρουνε
τόνους μας οἱ φίλοι.

Πῆδα, κυρὰ μου ζηλευτὴ,
τζόγια κατατρεγμένη,
πῆδα καὶ πές μου μὲς 'στ' αὐτὶ
τί κάζο μᾶς προσμένει.

Πῆδα βαρβάτη νὰ φανῇ
καὶ νὰ φωνάξ' ἡ στάνη:
τὸ φόρεμα τῆς γαλανῆς,
τῆς Ρούσσας τὸ φουστάνι.

Πῆδα γιά νὰ πηδήσωμε,
κὺττα τί πῆταις πλαθόνται...
πῆδα νὰ τραγουδήσωμε:
τρία πουλάκια κάθονται.

Πῆδα, κυρὰ λογιστικὴ,
μὲς 'στὰ μασκαράλίκια,
καὶ μουστερηδες μερικοὶ
ζητοῦν ὑπουργιλίκια.

Γυρεύουνε μεταβολαῖς
κι' ἀπάνω κάτω τῆς χολαῖς
μοῦ φέρνουν κάθε τόσο,
καὶ πῶς θὰ τοὺς γλυτώσω.

Καὶ μὲ τὸν τρόπο τὸν γλυκὸ
τὸ μούτρο τῶν σουφρόνι,
ἀλλ' ὅμως καὶ μὲ τὸν κακὸ
ταυτί τῶν δὲν ἰδρόνει.

Ν' ἀφήσω τὴν πολιτικὴ
δὲν θέλουν οἱ διαβόλοι,

μὰ καὶ γιά θεσ' Ὑπουργικὴ
μὲ φαρμακεύουν ὅλοι.

Πῆδησε νὰ πηδήσωμε,
κι' ἔλα νὰ ψαλλιδίσωμε
διδασκτικὰ βιβλία,
ποῦ γράφουν γιά Σχολεῖα.

Πῆδα νὰ μάθουν τὰ Σχολεῖα
τῆς ἄλφαις καὶ τῆς βήταις,
πῆδα καὶ βρήκαμε δουλειὰ
μὲ τοὺς Ἀγχικαίταις.

Ἦλθε Καρνάβαλος λαμπρός,
μὲ τούτους θὰ γλεντίσω...
χίλιοι μὲ πέρνουν ἀπὸ μπρῆς
καὶ ὀρὸ χιλιάδες πίσω.

Πολλὰ κουρέλια καέμανται,
φεύγουν τὰ λουδοβίκεια,
κι' Ἀγχικαίταις βρεμόνται
γιά τὰ Στεφανοβίκεια.

Ἐλᾶτε νὰ μοιράσωμε
καὶ τοὺς διαγμένους στρέμματα,
φέρτε νὰ τοὺς κεράσωμε
κι' ἐσώθηκαν τὰ ψέμματα.

Κι' ἂν μὲν μὲς 'στὴν Βουλγαρίᾳ κι' Ἀγχικαῖος δευτέρα
στάχτη κι' αὐτὴ καὶ κορυγχῆς νὰ γίνῃ πέρα πέρα.

Ἐδῶ 'στὴν μάννα τὴν κοινὴ
γεννοῦν αὐγὰ κι' οἱ πετεινοί,
κι' εἰς ὅλους μας ἀπὸ κοινοῦ
πέρτει τὸ μάννα τ' οὐρανοῦ.

Μεγάλων κάζων ἐδομάς,
καὶ τώρα πλέξετε σ' ἐμᾶς
στεφάνια κι' ἐπινίκια
γιά τὰ Στεφανοβίκεια.
Ἀμοίρασα τόσον καιρὸ
ἀδίκως τὰ φυλάγαμε...

πήδα, κορμί μου λιγερό,
και νίφου κι' αποφάγαμε.

Εἶπε, και μόλις ἔβγαλε 'στὸν φίλο του στεφάνι,
ταχὺς δ' Ὁ Στεφανόπουλος ὁ τῆς Παιδείας φθάνει,
κι' ἡ τῆς σοφίας 'Αθηνᾶ και τοῦ Διὸς ἡ κόρη
ἐφάνη μὲ τὸ δόρυ,
κι' ἀνέβ' εἰς ὑπερύψηλον ἀπὸ βιβλία λόφον
και κράζει: δεῦτε λάβετε σοφίαν ξυλοσόφων.

Δεῦτε βιβλία λάβετε, γεννήτορες, ἐγ' χώρια
θηλέων τε κι' ἀρρένων,
δεῦτε συνδέσμους λάβετε και ρήματα και μόρια
και φῶς ἀπομωραῖνον.

Εἶπε τοιαῦτα 'στοῦ χοροῦ τοὺς κύκλους ἡ γλαυκῶπις
και κατεγέλα κι' ἔσκωπτε φυλλάδας τῆς Εὐρώπης,
κι' ἔχασκαν ἀποκάτω τῆς διάφορα Σχολεῖα
και κατακέφαλα πολλοὺς κτυποῦσε μὲ βιβλία.

Κι' ἐψαλλιδίζετο σωρὸς
φυλλάδων πολυφύλλων,
κι' ἐθρήνει γύρω γοερῶς
ὁ περιώνυμος χορὸς
τῶν βιβλιοκαπήλων.

Φασ. — Ἴτε, νήπια και βρέφη, πρὸς σοφίαν ζηλευτήν,
πλὴν ἀκούσωμεν και Γάτσον, τὸν τοῦ Βώλου βουλευτήν.
'Εκ διδασκτικῶν βιβλίων ἀπεκόμισεν αὐτὰ,
και καθένας ἀκουέτω
ταῦτα πάντα, Περικλέτο,
μὲ προσθήκας ἰδικὰς μου και δικά μου χωρατὰ.

'Η χιονάτη φουστανέλα, ποῦ μᾶς ἐνθυμίζει δόξας
και γι' αὐτὴν ἀκόμη στίχοι ποιητῶν ὑφαίνονται,
εἶναι κατὰ τὰς φυλλάδας ἐνδυμα λευκὸν μὲ λόξας
ὅπως κρύπτῃ τὰ κρυπτέα κι' οὕτω πως δὲν φαίνονται.

Πλὴν τὰ φράγκικα προσθέτω, τὰ τῶν Φράγκων δηλαδή,
εἶναι λίαν μιὰρά
και δὲν κρύπτουν ὅσα δεῖ
νὰ μὴν εἶναι φανερά.

Τί δ' ἐστὶν ἀλέκτωρ, βλάκες, ὁ καλούμενος κοινῶς
κόκορας και πετεινός;
Κατὰ τὰς διδασκαλίας
ἐστὶν οὗτος ὄρνις ἄρρην,
συνοδεύουσα θηλείας
μὲ λεπτότητα και χάριν.

Τί δὲ κότα, φίλον ἦτορ;... ὄρνις εἶναι θηλυκή,
τὴν ὁποῖαν συνοδεύει διαρκῶς ἀρσενική,
ὡτόκος δὲ τυγχάνει,
πλὴν ἐὰν ὡὰ δὲν κάνῃ,
τότε λέγεται: ἡδημώδης και πασίγνωστος ᾧδῃ,
μ' ἄλλους λόγους δηλαδή:
ἅ' στὸ διάβολο γιὰ κλῶσσα,
'φέτος θὰ σὲ κάνω γρόσα.

'Εστὶ δ' ἰδεῖν ἐνίοτε, γλαυκῶπις 'Αθηνᾶ,
νὰ κακαρίζῃ μὲν αὐτὴ, κι' ἑτέρα νὰ γεννᾷ,
και τότε λέγουσ' οἱ σοφοὶ τὴν σκέψιν πεφυκότες:
ἄλλου τὰ κακαρίσματα κι' ἄλλου γέννουν ἡ κόταις.
'Αρρενες δὲ και θήλειαι χεῖμῶνα τε και θέρος
εἰς ἐν οἴκουσι μέρος,
τοῦθ' ὅπερ προσφύεστατα καλέομεν κοτέτσι,
προκρίνω δὲ τὸ κρέας τῶν κι' ἀπὸ τὸ κοκορέτσι.

Χαίρω βλέπων μαθητάς,
ποῦ σχολάζουν κατ' αὐτάς,
ἔρτι δ' ἔπαυσαν φοιτῶντες εἰς σοφὰ διδασκαλεῖα
κι' ἀγοράζοντες βιβλία
πρόσηβοι τὴν ἡλικίαν,
πρόσηβοι και τὴν βλακείαν.

Ταῦτα περὶ τῶν φυλλάδων, ποῦ φωτίζουν τὴν 'Ελλάδα,
εἶπε κι' ὁ ξυλένιος ρήτωρ, ἡ γνωστὴ ψευτοφυλλάδα,
και καθεὶς προσκεκλημένος ξεκαρδίστηκε 'στὰ γέλια
και ξεσχίστηκαν φουστάνια κι' ἐγινήκανε κουρέλια.

Κι' ἐνεφανίσθησαν πολλοὶ
κι' ὁ Καραπάνος σὰν πουλί,
κι' ὁ κόσμος ὁ τοῦ τρικαντοῦ
και φουστανιῶν ἱππόταις,
και πρόσφυγες ἀπὸ παντοῦ
και πετεινοὶ και κόταις.

Μὰ κι' ὁ Ράλλης τρεχάτος πετᾷ
'στὴ βοή τοῦ χοροῦ και τῇ ζάλῃ,
και τὸν Νέγρη μ' προστά του κυτᾷ
κι' ἔνα μπροῦ ξεφωνίζει και πάλι
σὰν κι' ἐκεῖνο ποῦ τοῦ σκουζε τότε
μιά Δευτέρα κι' ἐντὸς τῆς Βουλῆς,
και τὸ λένε συχνὰ πατριῶται
κι' ὁ τρελλὸς τοῦ Ρωμηοῦ Φασουλῆς.

Μὲ τὸ μπροῦ τοῦ κλεινοῦ χρυσομάλλη
πέρνουν φόρα μικροὶ και μεγάλοι,
κι' ἦτο σύνθημα τοῦτο 'στὸν μπάλο
κι' ἔνας μπροῦ ξεφωνίζει 'στὸν ἄλλο.

Και μιά Δόξα πηδῶντας μονάχη
'στὴν κυρτὴ τοῦ Ρωμαϊκοῦ ράχη
μελετᾷ τοὺς τρανοὺς μασκαράδες
και κουρέλια ζητιάνους φορεῖ,
καμωμένα κι' αὐτὰ μὲ παράδες,
ποῦ τοὺς εἶχαν μαζέψ' οἱ χοροί.

Διαβιβάζομεν ἡμῶν
συλλυπητήριον θερμὸν
πρὸς τὸν Ἰορδανόπουλον τῆς 'Αθηναϊκῆς,
ἀπώλειαν ὑπάρξεως θρηνηοῦντ' ἀδελφικῆς

Και καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Σύλλογος ἐξέδωκε βιβλίων ὠφελίμων
Μελέτην, περιοδικὸν
ὑπερόχον, μοναδικόν,
κι' ὑπὸ καλὰ μὲν ἀληθῶς γραφομένων δοκίμων.

Ὁ Δάσιος δ' Ἰωάννης ἔβγαλε στίχους πρώτης,
ποῦ πρέπει νὰ τοὺς παρῇ καθένας πατριώτης.

Μελοδικοὶ ποιῆσαις Ἑβραίων 'Αθηναίης,
λογίαις δεσποινίδος και ποιητρίαις νέαις.

Ἴτε πάντες εἰς τῆς 'Ηθῆς τὸ γνωστὸν ζυθοπωλεῖον
Νικολῆ τοῦ Γρακουμάκη, τέλειον ἐκ τῶν τελείων.
'Ανοικτὸν μέχρι πρώτης 'στὴν Ὀμόνοϊαν ἐκεῖ,
ἐντελὴς καθαριότης κι' ἔξοχος μαγειρικὴ,
μπύρα πρώτης Κλωναρίδη και ποικίλα φαγητὰ,
ὁ καλλίτερος ὁ κόσμος πάντοτε 'σ' αὐτὸ φοιτᾷ,
τώρα δὲ τὰ Καρναβάλια τοῦτο θεωρεῖται μόνον
καταφύγιον δι' ὅλους κι' ἐλεξίριον τῶν πόνων.
Κέρνα μας, κύρ Γρακουμάκη, κέρνα μας, κύρ Νικολῆ,
μέγας ἔπαινος σοῦ πρέπει κι' ἀπὸ μὲ τὸν Φασουλῆ.